

Màrius Serra



Roser Calafell

Les aventures de la

NAPEU



El Perepunyetes i la Tiquismiquis



Estrella Polar

Màrius Serra

Les aventures de la

NAPEU



**El Perepunyetes
i la Tiquismiquis**

Il·lustracions de Roser Calafell

Estrella Polar

© del text: Màrius Serra, 2021

© de les il·lustracions: Roser Calafell, 2021

Per mediació de MB Agencia literaria, S.L.

© d'aquesta edició: 2021, Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2021

ISBN: 978-84-18443-84-8

Dipòsit legal: B. 2.467-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.



A

El camí feia pujada, però la Napeu anava a bon pas. La seguien una vintena de napeus, nens que estaven de colònies. Entre boixos i avellaners, anaven remuntant el torrent de la Grevolosa. En plena tardor, les fulles dels aurons i els roures eren de color torrat.

—Jo hi he estat moltes vegades —va dir el Pere, amb veu de setciències—. És una de les fagedes més boniques de Catalunya i els seus arbres són els més antics. Alguns tenen més de tres-cents anys.

—Ual·la! Això és com tres avis! —va dir la Mica Popescu, admirada.

L'Alfred va mirar l'Elisabet. Des que havien sortit d'excursió que el Pere Gratacós no callava. Potser per això alguns napeus feien veure que estaven cansats i s'anaven quedant enrere. Ja només seguien a prop seu l'Al, la Bet i la Micaela, l'única que li reia totes les gràcies.

—Ara arribarem a l'ermita de Sant Nazari —va seguir el Pere—, i suposo que pararem una estona perquè a la part del darrere hi ha una clariana amb taules i bancs sota dos grans roures.

L'excursió per la fageda era curta i agradable. La tardor tenia el bosc de marrons. La Napeu tenia el

costum de portar els grups de colònies fins dalt la Grevolosa i, en acabat, segons com anaven de temps, els feia pujar als colls de Bracons i de Llancers, al sud del Puigsacalm.

—Mireu, tinc un centpeus! —va dir el Gorka, amb la mà oberta.

El Pere es va girar i va veure com la majoria del grup s'hi acostava, amb ganes de veure la bestiola. Les primeres d'arribar-hi van ser l'Astrid i l'Elke, però de seguida hi van fer cap l'Oriana, l'Arnold, la Bet, la Mica i l'Alf. Al final el Pere també va recular.

—Ai, quina angúnia! —va exclamar la Mica.

L'Alf va acostar el dit al palmell de la mà del Gorka.

—No el toquis, que es farà una bola!

Tot el grup es va arremolinar per veure el centpeus.

—Qui sap quantes potes té un centpeus? —va dir el Pere.



B

Amb la seva pregunta, aparentment absurda, el Pere va aconseguir ser el centre d'atenció. Tothom hi volia ficar cullerada. La majoria deia que un centpeus tenia cent potes, però també n'hi havia que acceptaven altres nombres, sempre a prop del cent.

—Per què no les comptem? —va proposar l'Alf.

—Són molt petites —va replicar el Gorka—, i potser li farem mal.

Hi va haver un estira-i-arronsa fins que els nens van començar a lluitar i el centpeus va sortir volant, fet una bola. L'expedició va continuar caminant en silenci fins a arribar a la zona de descans que hi havia just rere l'ermita de Sant Nazari. Allà, mentre mastegaven fruita seca, el Pere va tornar a aconseguir que tothom li fes cas.

—Un centpeus, també anomenat centcames —i va fer una pausa per absorbir tots els sorolls—, mai no n'arriba a tenir ni la meitat de cent.

—I llavors per què es diu centpeus? —va demanar la Bet.

—Perquè cent volia dir molt, un munt, una pila —va respondre el Pere—. Per als antics dir cent era com per a tu dir un milió.





Després de descansar a la clariana de l'ermita van continuar l'excursió per un corriol ple de graons, alguns de naturals, de pedra o d'arrels, i d'altres fets de fusta. El Pere no parava d'alliçonar tothom sobre les plantes i les bestioles que trobaven, però l'única que seguia atenta a les seves explicacions era la Mica. Feia que sí amb el cap i li reia les gràcies. La Bet va començar a agafar-li tírria.

—Alf, has vist la de ual·les que li dedica? —li va dir a cau d'orella—. Això ja sembla el Wallapop! Més bleada i la planten, aquesta nena!

L'Alf i la Bet eren els únics que ja es coneixien abans d'arribar a la casa de colònies de la Napeu i per això es tenien més confiança.

—No entenc com l'aguanta —va dir el nen—, perquè mira que és pesat, el Pere... Parla com si llegís una entrada de la Viquipèdia.

—Fa un «nensplaining» de manual —va dir la Bet, imitant el que deia la seva germana gran quan criticava el *mansplaining* d'alguns homes.

—Que fa què?

—«Nensplaining». Que no calla ni sota l'aigua. Les amigues de la meva germana quan un noi els dona la tabarra criden: *mansplaining*!



C

Al capdamunt de la Grevolosa, la Napeu va dir que anaven molt bé de temps. Els va fer vorejar el barranc i van agafar un corriol per pujar al coll de Bracons. El Pere va accelerar el pas per atrapar la Napeu i la Mica es va quedar una mica despenjada, amb els altres napeus. El camí es bifurcava entre els arbres, oferint més d'una ruta. Com que havien d'anar amunt era impossible perdre's, però alguns dels passos estaven completament coberts per un mar d'ortigues.

—Mica, passem per aquí? —va proposar la Bet—. Tu primera, que nosaltres et seguim!

Tot i que ja eren a la tardor, la Mica anava amb pantalons curts i mitjons baixos. Quan les cames van entrar en contacte amb les ortigues es va posar a xisclar com si l'estiguessin escorxant viva.

—Vigila, Mica! —va cridar la Bet, simulant sorpresa.

—Ai! Em piiica! —cridava la Micaela entre ginyols—. Em pica mooolt!

La Napeu va recular per veure què passava. De seguida que la va veure al mig d'un herbassar d'ortigues ho va entendre. La Bet, que portava pantalons llargs, va ajudar la Mica a sortir de l'ortigar i, en acabat, fent

cara de bona minyona, la va agafar de la mà i la va acompanyar fins a la Napeu. Només l'Alf s'havia adonat de la jugada.

—Com t'has passat, Bet! —li va dir a cau d'orella.

La Bet va obrir les mans com per espolsar-se les culpes, però després no es va poder aguantar el riure i l'hi va encomanar a l'Alf.

—Em piiica, em piiica... —va dir, imitant la veu de la Mica—. És tan finolis!

La Napeu havia tret una ampolleta d'una bossa que feia de farmaciola i l'anava buidant sobre un drap blanc.

—Què és això? —va demanar la Micaela, esverada.

—Una compresa de vinagre, que et farà baixar la picassor —li va dir la Napeu—. Pica molt, però passa de seguida.

Tota la colla s'havia arremolinat al voltant de la Mica, que no parava de queixar-se. Xisclava tant que a la Bet li va començar a saber greu.

—Ortiga en llatí és *urtica* —va dir el Pere—, i per això, de les picors, se'n diu urticària. El meu pare és dermatòleg, el doctor Gratacós.

